ISSN 0132-4462

1987

перець

№ 6

БЕРЕЗЕНЬ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Державні грошики — як в лійку
Течуть... А толку — на копійку.

Відкритий лист директорам заводів, що на Донеччині: «Буддеталь» тресту «Донецькшахтобуд» — С. В. САФРОНОВУ, Очеретинського будматеріалів — О. В. ГОНЧАРОВУ, Рутченківського рудоремонтного — Г. М. СЕМЕНЮТІ, сніжнянського «Хіммаш» — М. І. КРАВЧЕНКУ, виробничого об'єднання «Вторкольормет»— Ю. Ф. САННИКОВУ, Макіївського металургійного комбінату — С. С. КЛЯГІНУ.

Вельмишановні Сергію Володимировичу, Олександре Васильовичу, Григорію Михайловичу, Миколо Івановичу, Юрію Федоровичу та Станіславе Сергійовичу! Словом, усі разом і кожний зокрема, низенький уклін вам!

Знали б ви, як мені соромно перед вами! Хоч крізь землю провались!

Чесно кажучи, я пробував провалитись. Але не пощастило — дошки витримали. Мабуть, їх вистругали без відхилень від стандарту. І не на ваших підприємствах. Бо якби на них, то аж загримів би!

А соромно мені тому, що в груповій змові проти власної персони вас запідозрив. Начебто ви тісним строєм, пліч-о-пліч,— та всі на мене!

Словом, підвела мене власна дедукція. Хоча, здавалось би, логіка моїх умовиводів була більш ніж залізною. Судіть самі.

Купив собі в госпмазі огорожу з металевих сіток. Наведу, метикую, на своїй садовій дільниці деякий шик. Паркана піднебесної висоти, інкрустованого з обох боків імпортною кахлею, мені, звичайно, не треба. А от пристойну огорожу мати б не завадило. Щоб акуратністю душу зігрівала. Та й від нахабної живності, що норовить склювати капусту й огірки, охороняла б.

Залишалося тільки навісити оті сітки на опори. Але, мабуть, легше було б змонтувати міжконтинентальну ракету. Бо оті гачки-крючки, що ними огорожа з'єднується, хтось поприварював так косо та криво, ніби поставив собі за мету насолити мені якомога більше.

Півдня у поті чола я возився з цією інженерною загадкою. Розкішні пухирі на долонях понатирав. Поки не переконався, що перевершити чи перемізкувати зигзаги чийогось виробництва мені не вдасться.

Гайнув тоді у госпмаг знову, парканчик із штахету придбав. Може, думаю, надійніше буде. Дерево ж не метал, цвях у разі чого виручить. Та де там! У штахеті з'єднувальні бруски виявилися такими тонкими, немов їх хтось намагався на сірники перетворити. Забивати у них цвяхи було б просто авантюрою. Бо якщо цвях товщий за брусок, то куди ж йому лізти!

Спробував з'єднати штахет дверними петлями. Це коштувало мені ще кількох пухирів. Петлі так заїдало, що вони не розгиналась навіть під кувалдою.

Мокрий від напруги, як хлющ, я зачерпнув із керамічного барильця алюмінієвим ковшиком води і жадібно припав до нього. Але тут же підскочив із диким зойком, ужалений його численними зазубринами.

Потягнувся ротом прямо у барильце — а воно таке саме! Тоді я знайшов туристський казанок, теж недавно куплений у госпмазі для дальніх і ближніх подорожей. Однак і казанок агресивно коловся як зовні, так і зсередини.

Отут я й замислився по-філософському над своїм підозрілим невезінням. Бо якби все обмежилося одним випадком, то це ще можна було якось зрозуміти. Але ж воно діялося підряд, так би мовити — системно. Отже, хтось підкопується під мене. Он і маркірування на цих горе-виробах схоже на ієрогліфи з далекої східної країни. Щоб на адресата, значить, не вийшли. Не інакше — змова. Либонь, поставили за мету підкосити мене, як то кажуть, на пні.

Треба, думаю, розібратися, поки не пізно. Вийду на слід по накладних у госпмазі та й відразу у відповідні органи, нехай захищають. Коли мені представники торгівлі радять: пометикуй, мовляв, друже Перче, за допомогою загальновідомого дедуктивного методу, і ти переконаєшся, що справа зовсім не у твоїй персоні. Бо отой законспірований брак виготовлено, на жаль, не в одному екземплярі. Огорожу з кривими гачками чи ківш із гострими краями може придбати кожний. От і нещодавно торговельна інспекція забракувала за одним ритом п'ять з половиною тисяч отих казанків-колючок. І женуть цю горе-продукцію не якісь там бляхарні, а цілком солідні фірми у своїх цехах товарів широкого вжитку. Та й назвали мені, шановні директори, підпорядковані вам підприємства.

Звичайно, я не відразу повірив у це. Не бачив я логіки в цьому дивному явищі сучасного виробництва. Вогненних справ майстри з металургійного комбінату — і таку рахітичну огорожу клепають?! Творці висококласних машин — та ковша амебної простоти неспроможні з алюмінію викроїти! Ні-і, тут щось не те!..

Але мені цілком логічно довели, що все залежить від точки зору. Якщо на основну продукцію на ваших солідних підприємствах дивляться, так би мовити, широко розплющеними очима й прямо, то на ширвжиток — примружено й косо. Отже, цілком закономірно, що, наприклад, на Макіївському металургійному комбінаті при виготовленні огорожі користуються кривим шаблоном. Бо оте мірило точності якось побувало в ремонті, а потім його забули перевірити на точність. Та й на донецькому заводі «Буддеталь» штахет вистругують теж за неправильно збитим шаблоном. А вже щодо маркірування й говорити нічого! Приляпують так, що за конспірацію сходить...

Тут я вдався до останнього аргументу. А що ж на цих бракогінних підприємствах стражі якості роблять! Де ж їх міцний заслін отій продукції, що дедуктивні думки про групову змову викликає! Але довелося швидко, як то кажуть, підняти рученьки вгору. Бо з'ясувалося, що непримиренних обличч стражів у цехах товарів широкого вжитку майже не видно. А бойове завдання боротися з бракоробами доручено, як це не фантастично, самим бракоробам. Наприклад, на Рутченківському рудоремонтному заводі, де з'являються на світ білий неоковирні дверні петлі, високу честь принципово воювати проти нехлюйства у колективі майстра Г. О. Кирпиченко надано контрольному майстру Г. О. Кирпиченко. А за тим, наскільки криво роблять огорожу на Макіївському металургійному комбінаті в бригаді О. А. Потрахової, пильно слідкує в. о. контрольного майстра О. А. Потрахова. Ото хіба що вряди-годи торговельна інспекція нагряне...

Тоді я й переконався, нарешті, що у вас, шановні директори, майже залізне алібі щодо моїх поспішних умовиводів. Тим паче якщо врахувати, що на Донеччині, та й за її межами, ще на багатьох солідних підприємствах по-нехлюйському мружаться на цехи товарів ширвжитку, вважаючи цю продукцію не вартим уваги навантаженням. Отже, ніякої групової змови конкретно проти мене ви таки не затівали. Це я дещо переоцінив свою власну персону під впливом дивовижного збігу обставин.

Щоправда, на моєму місці зробити подібний дедуктивний висновок міг би будь-хто. Навіть дехто з вас, шановні. Бо ж ми тільки на роботі директори, а після неї ми всі покупці. І цілком імовірно, що, наприклад, Ви, Станіславе Сергійовичу, могли придбати дуже витончений штахет, який, умовно кажучи, виробляє Сергій Володимирович. А Ви, Сергію Володимировичу, в свою чергу, могли купити огорожу з кривими гачками Станіслава Сергійовича.

Одне слово, ніякої змови! Просто це дуже поширена безвідповідальність. І над цим зовсім не завадило б глибоко замислитися.

Чого й бажаю вам

від щирого серця Вашого ПЕРЦЯ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Мету перед собою треба ставити так, щоб вона при падінні не привалила.*

● *Важко бути самим собою, коли сам не свій.*

● *Одні на плечі друга спираються, інші — на них сідають.*

● *Рай для папуги — це пекло для солов'я.*

● *У собаці цінують не тільки здатність гавкати, а й уміння не робити цього.*

● *Далеко можна зайти, і не зробивши жодного кроку.*

Леонід СУХОРУКОВ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Миколо, прожени оту сухоребру, бо ще в кадр потрапить!

І Тетерваківський розвів би руками

ТЕТЕРВАКІВСЬКИЙ? Це ж який — Борис? Точно — він більше відомий як Возний з невмирущої «Наталки-Полтавки», «юриста завзятий», майстер з різних юридичних казусів і суплік.

Але спершу про суть справи. Є на Київщині райцентр Ставище, селище з населенням десь так до семи тисяч.

І серед отих семи тисяч мешкають кілька громадян, про яких піде мова. Особи це достатньо відомі не лише в адміністративних та господарських інстанціях Ставища, але й у багатьох установах, організаціях, редакціях, розташованих дуже не близько від райцентру. І в Москві, і в Києві, і, зокрема, в редакції «Перця».

Професійна скаржниця, яка в цій компанії посідає чільне місце, громадянка Малюта Марія Хомівна. Мотив скарг: «Малюті тісно, а їй місцева влада не дає змоги доладу забудуватися». Офіційно скарги М. Х. Малюти — небезпідставні, обгрунтовані документально. Та коли неозброєним оком, але уважно придивитися до цих документів, то навіть толерантний у таких випадках Б. Тетерваківський назове їх «липою».

Невідомо, як у гр. Малюти із релігійною самоосвітою, але біблійське «спершу —«бе слово», а потім «бе діло», вона засвоїла чудово. І поки в інстанціях з'ясують — де «бе» правда в супліках скаржниці, вона перейшла самочинно до «бе» діла — почала забудовуватись.

Живе і діє, навіть дуже активно, у Ставищі Кучма Ольга Йосипівна. В тутешній Раді не пам'ятають робочого дня, котрий не розпочався б з істерики Ольги Йосипівни, котру, в плані забудови, як і Марію Хомівну, звідки не глянь, зобижає місцева влада на рівні: селищна Рада, райрада.

До речі, гр. Кучма, як і вищезгадана її землячка, не обмежується істерикою в службових кабінетах, а переходить до самочинної забудови. Райрада, кінець кінцем, дає дозвіл на будівництво. А вона тут же порушує план забудови: кладе фундамент під будинок із верандою.

І чхать їм обом на генеральні плани забудови райцентру, на дозвіл районного архітектора, і на таку іншу, як з їхнього погляду, формалістику: «ми окопаємось, замуруємось і тоді хоч яку облогу витримаємо!»

Оптимізм для такої позиції є.

Візьмемо ще одну ставищанку (за кількістю скарг вона ще, правда, не обігнала Малюту, але вже гаряче дихає їй у потилицю) — Дігтяр Павлину Павлівну. Та розпочала, ні в кого особливого дозволу не добиваючись, фортифікаційні роботи на місці, яке генеральним планом забудови Ставища було відведене для спорудження середньої школи.

Чи варто було б братися за перо, якби перелік атакуючих інстанції громадянок обмежився лише трьома прізвищами заповзятих тіточок?

Ні, звичайно. Але справа у тому, що в Ставищі можна сміливо реєструвати бум «диких» забудов. В багатьох випадках справи вже дійшли до суду.

Отут, коли йдеться про суд, «юриста завзятий» Борис Тетерваківський не розводив би руками, а потирав їх — тут починається його стихія.

Для прикладу кілька «диких», самовільних забудов: П. П. Мацола, В. Д. Слизченко, по вул. Радянській, 100 самовільно забудовується П. С. Мороз, через вісім номерів від нього В. А. Самофал і т. д.

Як же ж воно так сталося, що місцева влада виявилась безсилою перед «дикими» забудовниками?

У загальних рисах це можна пояснити тим, що в багатьох випадках дозволи (їх можна навіть назвати «напівдозволами») в селищній та районних інстанціях давалися без підкріплення справжніх офіційних рішень та документів.

Для прикладу візьмемо П. П. Діхтяр. Великою мірою в тому, що довкола неї заварилася у Ставищі така веремія, безпосередньо винен сам голова колгоспу імені XX з'їзду КПРС А. І. Німчук. Він, як колишній землевпорядник, мав би пам'ятати ряд законів земельного кадастру і знати, що не можна наділяти землю під забудову без попередньої консультації і погодження з головним інженером-землеупорядником району.

Проте ж, земля отак — ні сіло, ні впало — була виділена, а тепер... Тепер і Борис Тетерваківський, «юриста завзятий», розведе руками. Правда, розвівши руками, він ще може й проспівати:

«Всякому городу нрав і права,
Всяка імієть свой ум голова...»

Так от, підсумуємо два рядки пісні Возного. Ставище, а маємо ми на увазі не просто географічну точку, населений пункт, а керівників Ставища, повинне затямити, що в плані «нраву і права» у Ставищі точно такі ж права, як і у всіх населених пунктах нашої республіки — закон про землекористування однаковий для всіх і порушувати його не можна.

Щодо другого рядка пісні Возного, там де згадується «голова», то хай і голова колгоспу А. І. Німчук, і голова селищної Ради В. Г. Голик, і райрада перш ніж приймати те чи інше рішення, уважно думають і підходять до нього з державними мірками.

Г. ЛОЗУН.

Київська область.

ПУТІВКА В ПЕКЛО

1. Пасьянс Моні Бродського

Ось він сидить перед нами в лікарняній піжамі — двадцятидворічний Михайло Бродський на прізвисько Моня. Запалі груди, тріснуті окуляри, що постійно сповзають на кінчик носа. Скуйовджена копичка на голові. Обпечені, пересохлі губи. Все немовби зменшене у масштабі. Михайло Бродський — наркоман із стажем. І його зменшена масштабність цілком закономірна. Вона від неймовірної виснаженості, викликаної вживанням усілякого дурману.

Але, як пояснює майор карного розшуку М. В. Старостін, з котрим їздимо по Запоріжжю, для Бродського тепер настає час фізичного відродження. За той місяць з чимось, що він не вживав наркотиків, Михайло поправився на 14 кілограмів.

Ще недавно від Михайла було важко добитися осмисленого слова. Сьогодні ж, хоча він нерухомо дивиться кудись убік, Бродський говорить досить логічно.

— І тобі не шкода матері? — запитує його майор.— Вона вже вся змарніла...

— Себе шкода,— меланхолійно вимовляє Бродський.

— А повинно бути навпаки,— зауважує М. В. Старостін.— Якби ти не був закінченим егоїстом.

Бродський запевняє нас, що поклав остаточно покінчити з наркотиками. Мовляв, цього разу його наміри цілком серйозні. Фізично він себе переборов, залишається психологічно. Ось тільки б уникнути того середовища, яке так негативно впливає на нього. Інакше кажучи — порвати з дружками-наркоманами.

Звичайно, можна побажати Бродському успіху. Та щось сумнівно, що Михайло його доб'ється. Адже своє майбутнє він уявляє досить своєрідно.

— Влаштуюсь десь на непильну роботу,— відверто ділиться він своєю мрією,— та й буду потроху в карти грати...

Чому в карти, а не, скажімо, у спортлото чи в шахи за листуванням? Справа в тому, що Бродський не просто наркоман. Він ще й картяр. Але він не розкладає безневинного пасьянсу і не грає в дурня. Бродський грає в «очко» з дурнями, які мають тугий гаманець. Заради цього Михайло щосезону навідує сонячну Ялту, де й обдирає «утюгів», як звуть на кримінальному жаргоні тих, хто приїздить сюди з грішми у пошуках гострих відчуттів.

Та у Бродського гроші теж не затримуються. Він витрачає їх на наркотики, котрі коштують далеко не дешево. Тому тут, у Запоріжжі, Михайло переважно жебракує. Це інколи примушує його вдаватися до шахрайства. Щоправда, Моня намагається шанувати карний кодекс, але не обходиться без збоїв. Унаслідок чого вже довелося посидіти й за гратами. Словом, якщо провести паралель із деякими героями славнозвісного роману Ільфа та Петрова «Золоте теля», то Михайло — викапаний «нащадок лейтенанта Шмідта».

Отже не дивно, що у нього така ось мрія. Бо Бродському через наркотики за картярство ніколи було подумати про щось суттєве у житті. Аж тричі він влаштовувався на роботу, та більше кількох місяців ніде не затримувався. А професії собі вибирав не дуже обтяжливі. То в лаборантах ходив, то на базі відпочинку рятівником рахувався... А от у своїх матеріальних вимогах до життя досяг неабияких успіхів. Наприклад, він не може сісти й поїхати у трамваї чи тролейбусі, як ото сідають та їздять сотні й тисячі мешканців Запоріжжя. Він може — тільки в таксі. Бо від громадського транспорту в нього сильна алергія. Тому Михайло здатен подарувати «шефові» останню п'ятірку за два кілометри пробігу. Бо певен, що так же легко ця п'ятірка повернеться до нього.

До речі, за визнанням Бродського, саме наявність отих «дурних» грошей і стала причиною того, що наркомани затягли його у свою компанію. Як він пояснив, «не без користі прикололи». Отже, обрій у Михайла не такий вже безхмарний. Бо якщо будуть карти, то з'являться й гроші. А будуть гроші — з'являться друзі з підозріло блискучими очима та сомнамбулічними рухами. Вони ж злітаються на поживу, як бджоли на мед.

Отакий він, пасьянс Моні Бродського, якщо дивитися на речі тверезо.

2. Портрет дами в сімейному інтер'єрі

Зовнішньо Галина Ш. дуже нагадує Бродського. Вона така ж неймовірно худа. Цю вагову категорію в побуті іронічно називають «кульбабою». Мовляв, дмухни — й полетить, немов пір'їнка.

Найгірше для Галини начебто позаду. І тепер —«майже порядок». Так вона сама оцінює своє нинішнє становище. Бо вона явно додала у вазі. І з наркотиками, подібно до Бродського, покінчила. Причому, цього разу — твердо й назавжди.

Паралель із Бродським зовсім не випадкова. Бо ж відомо: з ким поведешся, від того й наберешся. А Галина з ним, можна сказати, пов'язана однією гоп-компанією. Нещодавно Михайло позичив у Ш. 100 карбованців. Правда, Бродський це спростовує. На тій підставі, що такої суми в Галини просто не може бути, оскільки вона ніде не працює, причому давно. З тієї самої причини, що й він.

А з другої кімнати під час нашої з Галиною розмови зацікавлено визирає її десятилітній син — знову до них завітала міліція. І, мабуть, пригадує, як одного разу вона стукала в двері, просила відчинити. А він слухав батька й відповідав, що не відчинить, бо

Продовження на стор. 6.

ЛЕКЦІЯ

«Бережіть робочий час!» —
Лекція була у нас.
З дев'яти і до шести,
Значить, треба берегти.
Лектор, звісно, постарався,
Ще й у час у свій уклався:
Після шостої години —
Не затримав ні хвилини!

Павло ЛАВРИК.

●

БУВАЄ...

Піймав на річці рака Клим
Й спостерігати став за ним.
Задумавсь враз: чому це так,
Що лиш назад повзе той рак?
Мабуть, в створіння це мале
Не так поставив хтось реле...
І цим довів для Клима рак —
В природі теж буває брак!

Василь КРАВЧУК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Молодий чоловіче, я бачу, ви постійно стрибаєте з однієї роботи на іншу.
— Та рік же Зайця!..

ПОДАРУНОК ЮНАРМІЙЦЯМ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Чудові умови для проведення військово-спортивної гри «Зірниця» створено на території села Губиниха Новомосковського району. Ще восени 1985 року тут планувалося провести газопровід, для якого викопали траншеї. Але замість газу по них уже два роки тече дощова вода, яка перетворила траншеї на окопи.

Діти задоволені, чого не скажеш про дорослих мешканців села.

●

НАДІЯ — ЖИВА!

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Людина влаштована так, що звикає до речей і ставиться до них, як до живих істот. Ось і житель села В'язівок-1 Городищенського району І. Г. Мошенець як за живим тужить за телевізором «Горизонт», якого він ще в травні 1982 року здав на ремонт у місцеву телемайстерню.

«Може, колись таки дочекаюся його»,— втішає він сам себе, оскільки телемайстри нічим його втішити не можуть.

●

ЕСТАФЕТА ЧЕМНОСТІ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). З великим задоволенням мешканці Пудлівки, Соколової Балки та інших сіл Новосанжарського району вносять плату за свої мовчазні радіодинаміки. Бо, хоч і працювали вони протягом року через день на третій, зате скаржників дуже чемно і лагідно приймав начальник райвузла зв'язку А. М. Берлим. І працівників своїх навчив ввічливо і спокійно... не реагувати не тільки на сигнали окремих громадян, а й на виступи районної преси. То хіба ж дефіцитна у наш час ввічливість не варта чотирьох карбованців на рік?

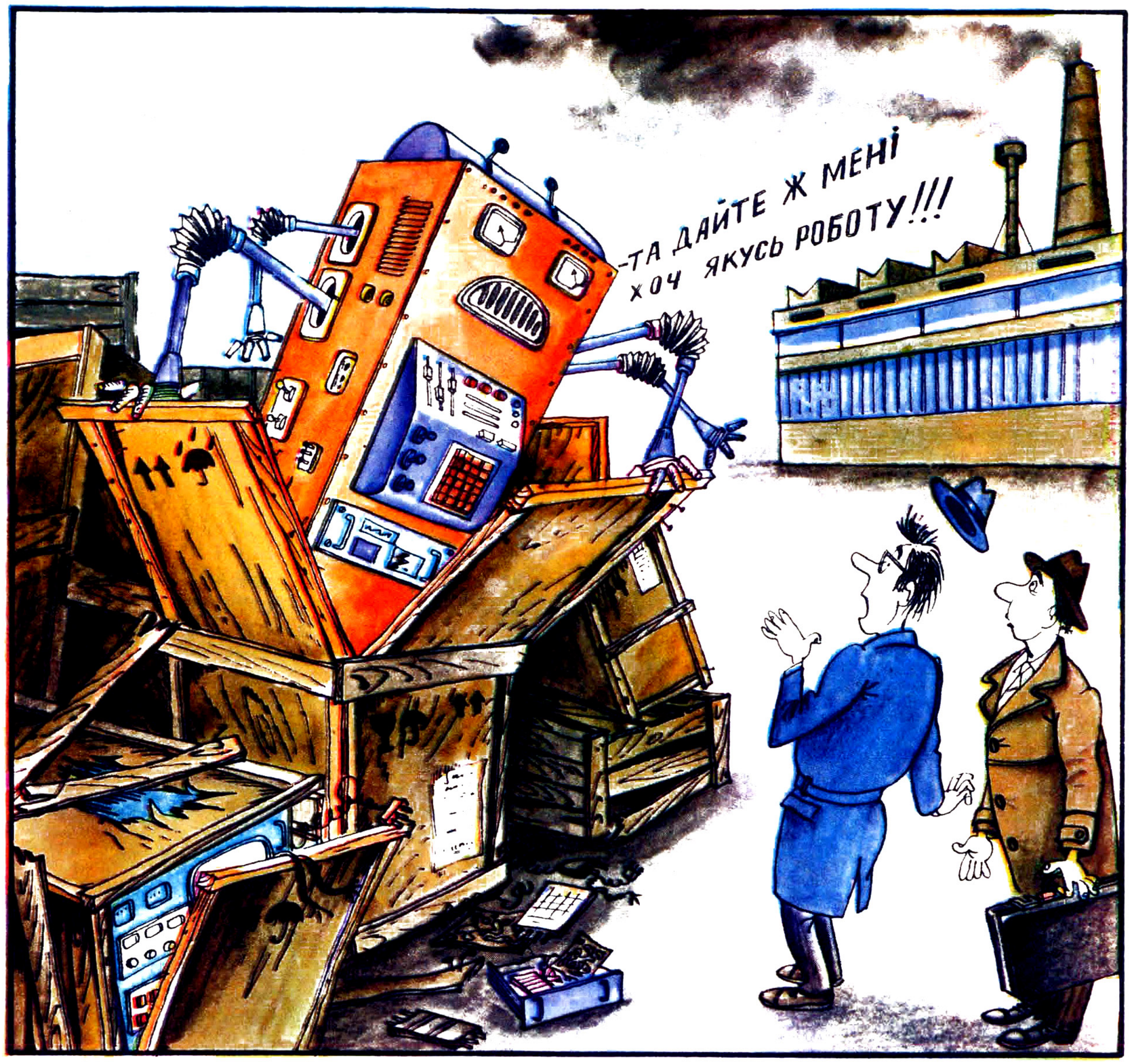

Мал. В. СОЛОНЬКА

ПРОБЛЕМА
ЗАМА

ГУМОРЕСКА

Найкраще мене може зрозуміти лиш той, хто має в своєму розпорядженні хоч невеликий штат підлеглих, окремий кабінет із оббитими дерматином дверима та персональний телефон. Досвідчений і енергійний заступник для господаря такого кабінету може створити або райське життя, або зовсім навпаки.

Після того, як Ганна Михайлівна категорично заявила, що їй час на заслужений відпочинок, проблема зама постала переді мною в усій своїй актуальності.

Кандидатів на посаду заступника, звичайно, багато, але такого, щоб саме враз — жодного. От узяти хоча б Моцюка. Трудяга, яких пошукати. Дисциплінований, як студент на першій лекції. А що вже ввічливий! Тещу позаочі «мамою» називає. Проте на заступника не годиться. Надто м'якотілий. Підлеглі кататимуться на ньому. От якби йому організаторські здібності Радченка, зам був би просто ідеальний.

Або взяти Посунського. Чим, здається, не кандидатура? Працює давно, справу знає. Але ініціативи від нього не дочекаєшся. Та що там ініціативи! Даєш йому розпорядження — півгодини дивиться скорботним овечим поглядом, поки доходить до нього зміст сказаного. Ех, якби йому гостроту думки Радченка, про іншого зама і не мріяв би.

Міг би і Кокало підійти. Меткий. Рішучий. Енергійний. Щоправда, аж занадто. Спершу зробить, а потім за голову хапається. З таким недовго і в халепу вскочити. Якби йому розсудливість і обережність Радченка, не зам був би, а знахідка.

А може, Липчукові довірити? Дані в нього просто блискучі. Знаючий. Розважливий. Не молодий, але ще далеко не старий. Єдина хиба — дикція. Як подумав, що то буде за нарада, коли він викличе заввідділами і почне гугнявити: «Я зібнав вас, хноб нозгнанути питання покнащення...»,— морозом обдає. Про яке там «покнащення» після такого виступу може йти мова! От якби йому дикторський голос Радченка!

Воно, звичайно, можна було б і Радченкові запропонувати. У кого-кого, а в нього достоїнств більше, ніж у всіх попередніх кандидатур, разом узятих. Безперечно, при такому замові стан справ у нашій конторі різко поліпшиться і мене вже не відмінюватимуть на кожній нараді в управлінні. Проте це відразу впаде у вічі начальству. А хіба я сам собі ворог?

Отже, кого взяти на зама?

Пилип СІДЛЕЦЬКИЙ.

м. Ужгород.

Закінчення.

Початок на стор. 4.

вдома нікого немає. Тоді міліція присоромила його: хіба ж можна говорити неправду? І він гірко заплакав, бо батько, який панічно кидав у плиту сухе зілля маку, погрозив йому кулаком...

Як то тепер буде? Сьогодні батька й справді немає вдома. Він у тюрмі, за наркотики. Уже вдруге. І брат мами теж сидить через оте страшне зілля. Невже й маму заарештують коли-небудь?..

Іншу наркоманну «грацію», Олену Ш., на прізвисько Худа, нам побачити не вдалося. Та й краще, що так, зробив висновок М. В. Старостін. Бо зовнішність Олени на вразливих людей діє гнітюче.

— Якщо вже наркомани так охрестили свою подругу, то можете уявити цю особу! — каже майор.— Шкіра та здрібнілі кістки. Пропаща жінка. Чоловіка покинула, батько у відчаї.

Всі шанси швидко досягти такого ж вигляду були і у адміністратора одного з міських кафе Ірини С., коли вона теж зв'язалась із наркоманами. Точніше — вони трутневим роєм налетіли на цю «квітку». Бо Ірина — дама симпатична. До того ж молода. Пройде по кафе — книгу скарг вимагати розхочеться. Престижно такою «квіткою» будь-яку компанію прикрасити. Мовляв, он які ми!

І прикрасили. Кубло наркоманів. А вже за два місяці після цього відвідувачі кафе могли без особливих розшаркувань вимагати книгу скарг. І писати було що. Бо Ірина геть-чисто втратила інтерес до роботи й на всі запитання нетямуще відказувала: «Га?..»

Звичайно, відвідувачі не могли знати, що після ранкового уколу ця «квітка» ледве дотягувала до обіду, аби швидше зачинитися в туалеті й штриконути себе знову. А ввечері додати ще. Бо дія наркотиків блискавично скорочувалась і наставав «кумар» — на жаргоні наркоманів свого роду похмілля, коли голову стискує залізним обручем, жили викручує, нудить, підвищується температура. І виникає непереборна потреба вколотися знову, щоб утекти від пекельних мук.

Добре, що С. своєчасно потрапила до лікарні. Бо, тільки підлікувавшись, вона змогла критично збагнути, що з нею трапилось. Настав, так би мовити, «кумар» життєвий. Бо нема вже престижної роботи адміністратора, нема достатку. Зате є величезна психічна втома. І, як запевняє С., бажання порвати з наркоманами. От саме тому, що й Ірина, й інші її «колеги» вирішили саме так, ми й не називаємо їхніх прізвищ.

Без слів.

3. Хто є хто, або Монолог майора Старостіна

Думаєте, Бродський чи Ірина С. казали неправду, що мріють покінчити з наркотиками? Це справді заповітна мрія багатьох із них, особливо тих, хто зі стажем. Вони не можуть не розуміти, що гинуть. Ось у мене в руках групове фото отих субчиків. Самі себе фотографували. Їх би в кінематограф, на роль примар. Бачите, як штани на них висять — начебто на арматурі. А от кинути наркотики не можуть. Бо отой мак чи психотропні таблетки вже атрофували волю, виключили в мозку ті центри, від яких залежить здатність людини до опору.

Ветеран цієї ганебної справи залучає та пригощає з однією метою — якось підтримати себе. Ви помітили, що серед наркоманів щось багато стало представників сімей із достатком? Це, повірте, не випадково. Та й Бродський чи С. досить яскраво засвідчили це.

І гуртуються наркомани кланами та групками зовсім не випадково. Бо якщо не працюєш, точніше, неспроможний працювати, що для запеклих наркоманів характерно,— то треба ж десь знаходити притулок, від міліції чи рідних ховатись.

Особливо страшно, коли потрапляють до їхніх кубел діти або підлітки. Отут би рідним і забити у дзвони, вдарити на сполох. Та, як це не парадоксально, саме рідні схильні заплющувати очі на такі «витівки» нащадків. Чи бояться гірку правду визнати, чи, може, тішаться надією, що нащадок попустує трохи та й візьметься за розум. А він, гляди, прогресує такими темпами, що невдовзі й братися нема за що, мозок спустошений. Шістнадцятилітнім помер Олександр Щербаченко, у сімнадцять поховали Світлану Горбачову. Коли помер Анатолій Шліцер, йому було двадцять чотири. Лише на два роки більше прожив Олександр Рябошапка, у двадцять вісім віднесли на кладовище Володимира Качурова. Оце найсвіжіша похмура статистика...

Саме тому, що наркомани не можуть існувати відокремлено, вони добровільно нікого з обіймів не випускають. Тут — і страх за викриття зграї, і жорстокий егоїзм. Мовляв, гину я, а ти чим кращий? Тому й тримають своїх рекрутів мертвою хваткою, залякують їх.

Тепер у цієї братії життя значно погіршало. Беруться за неї з усіх боків. Дістається їм і з нашого, міліцейського боку. Наприклад, минулого року, порівняно з попереднім, у Запоріжжі та й в усій області у кілька разів більше порушено кримінальних справ проти наркоманів та їхніх, так би мовити, постачальників. Люди все частіше повідомляють нам про їхні конспіративні збіговиська. Словом, підошви у цієї «балдьожної» публіки вже добряче гріються.

Але слід визнати: поживний грунт для них усе ще є.

4. Кримінальний тандем та інші

Гав можна ловити з різними наслідками. У лікаря міської поліклініки № 1 Л. В. Дрегваль це кінчилось тим, що наркомани поцупили зі столу печатку. Зробити це було не важко: скочив на підвіконня — і там. Вікно ж було гостинно розчинене, а кабінет порожній: Людмила Василівна кудись вийшла. Отож і раділи професійні любителі морфію та аналогічних препаратів. Самі собі рецепти виписували, самі пришльопували їх печаткою. Невідомо тільки, чи дякували при цьому лікареві за таку унікальну можливість. Мабуть, дякували. Подумки. Й не тільки їй.

Наприклад, один із них, на прізвище Полюсов, міг би сказати щось на зразок: «Уклінно дякую, шановна Надіє Олександрівно, за більш ніж сорок рецептів для «кайфу»!» Цей зворушливий монолог адресований знову ж таки представникові поліклініки № 1 — Н. О. Якименко.

А інколи послуги наркоманам роблять і цілком свідомо. Але не від широти душі. Високі матерії тут, зрозуміло, ні при чому. Матерії тут такі, щоб просто погріти руки. Кримінальним тандемом діяли в Запоріжжі медичні сестри А. С. Бабешко та І. В. Посмашна, які робили бізнес на ліках із наркотичними речовинами.

До них приєднався і фельдшер Знаменської лікарні Е. В. Тимочків. Оцей, так би мовити, медбрат зумів стільки нагребти на підпільній реалізації наркотичних препаратів, що мав сховисько золота аж в Одесі.

І найдивніше, що кожен із подібних великих комбінаторів був переконаний: саме він таки обведе навколо пальця будь-яких криміналістів. Скажімо, інженер Запорізької атомної електростанції О. М. Крутиков та його родич О. М. Кописов з Херсонської області не мали сумніву, що ніякий Шерлок Холмс не докопається до їхніх таємних операцій. Але докопалися. Й вилучили майже центнер макової соломки. А коли Крутикова запитали, чи він, маючи трьох дітей, хоч раз замислився над тим, що через отой його брудний бізнес гинуть чиїсь діти, він картинно підскочив і з пафосом промовив: «А де в пресі писали, що гинуть?! Я щось такого не читав!»

Цинічно сказано. Але ж якась доля правди у цих словах є. Тож як не погодитися з майором карного розшуку М. В. Старостіним, що обходимо ми ще гострі кути при обговоренні проблем наркоманії. Наче боїмося ненароком розсердити чи образити когось. А в умовах антигласності наркоманові та його «постачальникові» діяти легше, спокушаючи нестійких людей ілюзійним раєм, а насправді підсовувати йому путівку в справжнє пекло.

А. НАУМОВ.

м. Запоріжжя.

Друже Перче!

Якщо тобі випаде відрядження до селища Сутиски, що на Вінниччині, відбивайся за всяку ціну. Просися на Чукотку, на острів Врангеля, у дику тундру, тільки не туди. Бо якщо з Києва, скажімо, до Красноярська всього дев'ять годин льоту, то з Вінниці до Сутисок й за два дні можете не доїхати.

«Невже є такі відстані на Вінниччині?» — запитаєш ти. Та ні, від обласного центру до названого селища всього тридцять кілометрів, і автобуси курсують туди кілька разів на день. Але річ у тім, що їхати в Сутиски треба з нового автовокзалу. А його диспетчери вважають, що оголошувати по радіо про відправлення автобусів — це розкіш для пасажирів. Нехай більше спілкуються з водіями, розпитуючи, хто куди їде.

Тому на всі претензії пасажирів, які через «радіомовчанку» не потрапляють вчасно на свій рейс, диригенти автобусного руху резонно зауважують: «Нам з вікна не видно, що там і куди на останній платформі відправляється». І з повним усвідомленням чесно виконаного службового обов'язку додають: той, хто хоче їхати, мусить чекати на платформі, бо автобуси в приміщення автовокзалу подаватися не будуть.

З тим, що автобуси не будуть подаватися до залу чекання, пасажири згоджуються без суперечок. А от із подібним сервісом примиритися не хочуть.

Л. СКАКУН.

Вінницька область.

Надсилаю тобі копію товаро-транспортної накладної № 224623. Щоб не псував ти собі зору і нервів, намагаючись розшифрувати блідофіолетовий тайнопис, учинений під потерту-перетерту копірку, пояснюю: за цією накладною було відправлено нам автомашиною вантаж зі столичного управління «Київлегхарчопостачзбут». Вантаж ми одержали, в чому і розписалися та поставили штамп. Водій автомашини подякував, сів у кабіну й погазував на Київ.

І от тепер вищезгадане управління вимагає з нас штраф... за що б ти думав? — за неправильне оформлення накладної!..

Справді, якщо формально підходити, то ми теж винні. Одержувач вантажу, окрім підпису і штампу, повинен іще вказати свою посаду, а також прізвище, ім'я та по батькові. Але питається — хто повинен це знати краще: наш комірник, який одержує за такими документами вантажі вряди-годи — один-два рази на рік,— чи водій, він же й експедитор, для якого це — щоденна робота? І чи можна оцю сліпу копію з нерозбірливим штампом, яку ти бачиш перед собою, вважати правильно заповненим документом?..

У період перебудови з'явилось багато охочих поговорити про те, що починати її слід із себе. Але на ділі, як бачимо, дехто не хоче міняти бюрократичного стилю роботи навіть у таких дрібницях. Чи не тому, що в багатьох наших установах усе ще чимало зайвих «паперових» працівників?

П. КОЗАЧЕВСЬКИЙ,
директор Полтавського хлібозаводу № 2.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Біжи у колгосп по трактор! Будемо витягати комісію по перевірці готовності до весни!
— А у нас жоден трактор не працює!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ

СТАРІ ПРИКАЗКИ НА НОВИЙ ЛАД

● *«Щось у лісі здохло»,— подумала дружина мисливця, побачивши його зі здобиччю.*

● *«Ні риба, ні м'ясо»,— сказав клієнт, дожувавши м'ясо-рибний биточок.*

● *«Третій — зайвий»,— сказав студент, якого відрахували після другого курсу.*

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ходімо до Галини! Самогон, як видно, у неї міцніший!

БІЛЬШЕ СВІТЛА!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

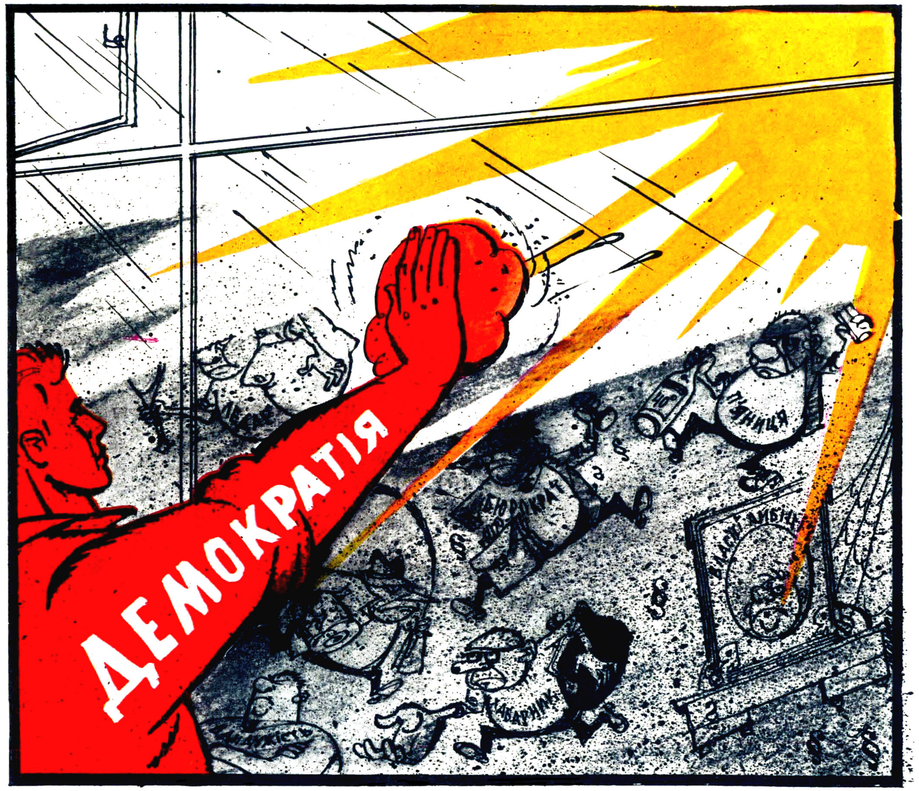

Там, де сонця життєдайний промінь,
Добрій силі — квітнуть і рости!..

Вимієм ж вікна в нашім домі:
Пліснява — боїться ясноти!

Мал. В. СОЛОНЬКА

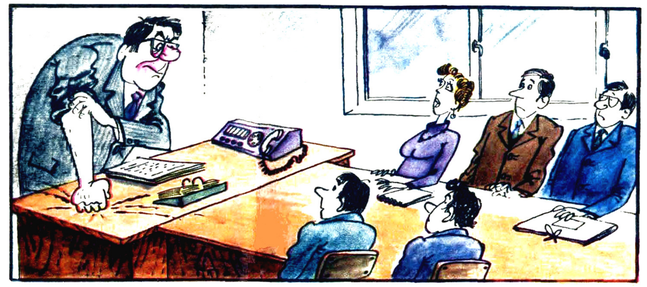

— Починаю виробничу нараду!..

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

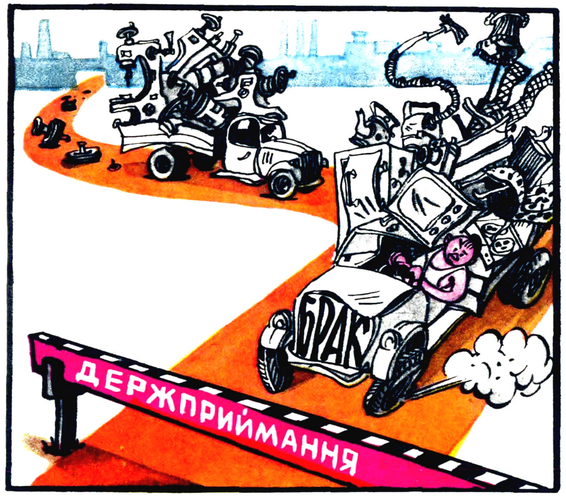

Без слів.

Мал. О. КОХАНА

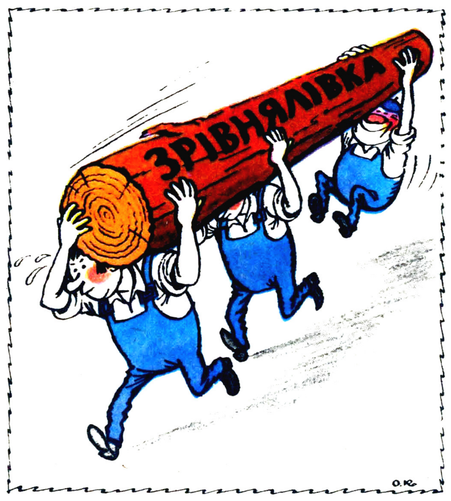

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

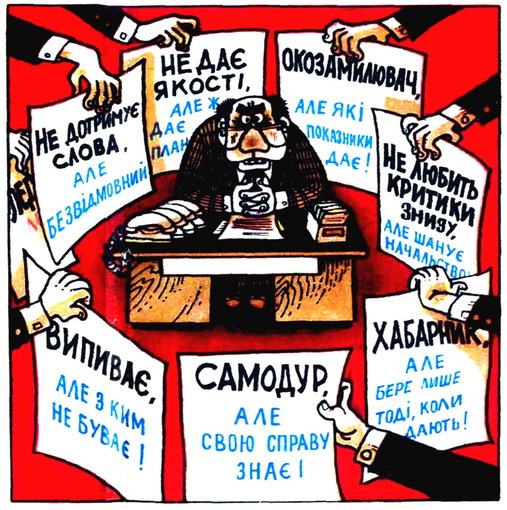

Зона недоторканості.

ГУМОРЕСКА

— Семене Миколайовичу, розбудіть, будь ласка, Драбчука, нехай не висвистує носом. Телефонних дзвінків через нього не чути,— директор фанерної фабрики Андрій Іванович Бочко глянув поверх імпортних окулярів на своїх підлеглих, що зібрались на п'ятихвилинку.— Переходимо до останнього питання. На вчорашній нараді мені делікатно натякнули, що ми ідемо не в ногу з часом. Не набула у нас на підприємстві, як той казав, розмаху критика і, якщо можна так сказати, самокритика...

— А редактору заводської «Колючки» хіба не ми догану впекли? — заперечив начальник відділу збуту Фонтаній.

— Це коли він вас на черепасі намалював? — згадав Бочко.— Три роки тому? Те, мабуть, тільки ви й пам'ятаєте? Ну, звичайно, і колишній редактор Рак... А нам треба розгорнути критику на всю широчінь!

— Був би барабан, а барабанщики знайдуться,— афористично висловився начальник відділу постачання Бриль.

— Що ви маєте на увазі? — зняв окуляри Бочко.

— Був би тільки об'єкт для критики,— пояснив Бриль.

— От-от,— погодився Бочко.— Я саме це і маю на увазі. Критика і самокритика — це добре, це чудово, це... *гм*... це корисно, але... Не можна пускати справу на самоплив. Давайте обговоримо: хто, кого і за що буде критикувати. Щоб не трапилося, як у тій приказці: хто в ліс, хто *по* дрова. Бо може повторитися *історія* з Раком.

У кабінеті запанувала тиша.

— Думаю, можна зняти стружку з вахтера діда Герасима,— несміливо підвівся Фонтаній.— Скільки я разів йому говорив, щоб дошку в огорожі прибив. Бо через ту дірку навіть гуси з сусідньої вулиці на наше подвір'я пастися проходять.

— Це несерйозно,— зупинив його директор.— З нас в об'єднанні сміятимуться. Скажуть, знайшли об'єкт для критики. Тим більше, що латання дірок в огорожі не входить в обов'язки *діда* Герасима.

— Абсолютно з вами згоден. Правильно і справедливо! — підтримав Бочка його заступник Шелестюк.— Андрій Іванович правий на сто, навіть на сто п'ять процентів...

— Ви щось конкретне пропонуєте?— поставив дамбу перед словесним потоком заступника директор.

— Я абсолютно з вами згоден, Андрію Івановичу. Дід Герасим не та фігура... На двісті процентів не та...

— Ви мені процентами голову не забивайте. Ми критику не на проценти вимірюємо... Кого ви конкретно пропонуєте?..

— Може, когось з начальників цехів?.. Вони ж щодня повз ту дірку ходять... А роботи там — два цвяхи забити,— побілів від своєї сміливості Шелестюк.

— Забули, шановний, що незабаром кінець кварталу, а ми план і наполовину не виконали! Доведеться перед начальниками цехів знову шапку знімати... А ви хочете критичним ціпом їх торохнути. Думати треба і не підсовувати провокаційних ідей.

— Чому провокаційних? — образився Шелестюк.

— А тому,— директор постукав по столу олівцем.— Ви ту дірку в огорожі теж бачили...

— Ну, бачив...

— Так чому ж не вжили заходів? Це якщо заступник директора на такі речі очі закриватиме, то через ту діромаху усю нашу продукцію можуть винести. А на додачу ще й стіл з вашого кабінету...

— А я вам про ту дірку доповідав...

— То виходить, що я в усьому винен?! — нервово застебнув усі гудзики на піджаку Андрій Іванович.— Ловко повернули! І вуха не в'яне. Не чекав від вас такого... Та, якщо по правді сказати, я ще коли фабрику приймав, то та діромаха в огорожі була. А ви, між іншим, і при моєму попереднику заступником директора працювали...

— Я і Пузію доповідав,— збрехав Шелестюк.

— Після чого його в об'єднання забрали, у посаді підвищили? *Так треба розуміти?!*.

Шелестюк потягнувся до склянки з водою.

— Шановні! — заспокоїв директора і заступника Бриль.— Раз так діло повернулося, то чому б нам не покритикувати Пузія. Ви ж газети читаєте, *телевізор* дивитеся. Сьогодні на *ранги* не дивляться. Винен — відповідай! Нічого ховатися за спини чесних трудівників. Нехай не думає, якщо засів в об'єднанні, то його вже ніяка критична стріла не дістане.

— Але Пузій зараз у відпустці,— засовався на стільці Бочко.— Якось неетично виходить. Коли був на роботі — мовчали. Поїхав відпочивати, а ми відразу з принциповою критикою...— директор пошкріб потилицю і замовк.

Після деякої паузи знову підвівся начальник відділу постачання Бриль:

— А я так, братці, думаю. Якщо критикувати, то критикувати. Якщо на всю широчінь, то на всю широчінь. Пропоную замахнутися... на міністра!

— Як замахнутися?! — аж підвівся Шелестюк.

— Піддати його нищівній і справедливій критиці!

— Так міністр, може, й нічого не знає про дірку в нашій огорожі? — засумнівався Бочко.

— Тим гірше для нього! — грюкнув по столу кулаком Бриль.— Повинен знати, що коїться в його господарстві! І нічого уникати відповідальності!.. Так що, можете, Андрію Івановичу, сміливо доповідати — критика у нас на висоті!..

Бочко підсунув до себе телефон, щось задоволено мугикнув і почав швидко набирати номер.

Михайло ПРУДНИК.

О, ЖІНКИ!

ГУМОРЕСКА

Жінки, це я вам скажу, така чарівність!

Адже ж недарма чоловіки бігають за ними, як за яким-небудь дефіцитом. Зітхають, серця пропонують і таке інше. І робиться це приблизно так.

Одні підкоряють жінок зовнішнім виглядом, вивіскою, так би мовити. Високий, пещений. Підборіддя квадратне, постать трикутна, основою догори. Піджак — п'ятдесят вісім, туфлі — сорок шість, а штани — середнє арифметичне. Аполлон.

Інші беруть жінок розумом. Всякі там ляси-переляси, розумні слова. Інфляція, емансипація, конфіскація. Наговорить їй казна-що. Сократ.

Треті беруть нахабністю. Прийшов, побачив, переміг і пішов. Юлій Цезар.

Четверті — інтелігентністю. Пенсне поблискує, пальчик відстовбурчить. Міс, мадам, мон шер, ай лав ю. Мозок запудрить, заканіфолить. І все. І чао, бамбіно.

П'яті завойовують скромністю. Постояв, помовчав, позітхав. Скромно взяв, скромно поклав і скромно пішов. Тихоня.

Шості беруть хитрістю. Заходять нібито не з того кінця, але завжди приходять у потрібне місце.

Сьомі, восьмі, дев'яті... І кожен бере, і кожен по-своєму.

І тільки найбільш наївні беруть жінку рукою за руку і ведуть її до загсу. Але виявляється, що саме наївних чоловіків у нас переважна більшість. От у чому справа.

Микола ХРАМЦОВ.

м. Вінниця.

ПЕРЕЦЕНЯ

КОНИК ПОНІ

Дітки плещуть у долоні:
На манежі — коник поні.
Він танцює, присідає
І лукаво поглядає:
— Як закінчу виступати,
Всіх вас зможу покатати!

Сергій КРИВЕНЕЦЬ,
учень 5 класу.

ЩОБ ВИДНО БУЛО

— Семенку, ти підмітав сьогодні підлогу? — прийшовши з роботи, питає тато.

— Аякже! Підмітав.

— Чому ж по кутках лишилося сміття?

— Це для того,— пояснив Семенко,— аби видно було, що я прибирав кімнату!

Василь СОПРОНЮК.

ВИЗНАЧИВ РІД

— Ну, а тепер скажи мені, Грицю,— питає вчителька учня,— якого роду буде яйце?

— Курячого! — вигукнув Гриць.

І. ЧЕРСТВИЙ.

НЕ ДОГНАВ

Попросили Василя,
Щоб загнав у хлів теля.
За телям Василь побіг,
Та догнать його не зміг,
Бо оте мале теля
Бігло швидше Василя.
Чом догнать його не зміг?
Бо в теляти більше ніг!

К. ВАСИЛЬКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Станіслав Павловський скрізь, як кажуть, своя людина: повістярі вважають його своїм, новелісти — своїм, а гумористи... Тут і так зрозуміло — що то за письменник, який не пише гумору. До того ж наші читачі пам'ятають, що Станіслав починав з гумористичних оповідань, які друкувалися в «Перці». Але, як справжній гуморист, першу книжку «Вода з Бугу...» видав цілком серйозну. За неї С. Павловського було прийнято до Спілки письменників СРСР.

— А як же з гумором? — поцікавився Перець, коли Станіслав завітав до «Перчанської вітальні».

— Гумор — як перша любов. Не можу без нього. Сказати чесно, і сьогодні тягне на веселе та іронічне, — і письменник поклав на редакційний стіл добірку гумореcок.

Отже, у «Перчанській вітальні» молодий, але вже вусатий гуморист — Станіслав Павловський.

Йому слово.

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Вакансія

ГУМОРЕСКА

— Знаєш, люба,— сказав я дружині.— Через тиждень у Хоменка день народження — тридцять п'ять виповнюється. Доведеться йти.

Дружина озирнулася від плити і, як мені здалося, без належної серйозності запитала:

— А чому доведеться?

— За місяць звільняється місце Миколюкіна.

— То й що?

— Як то й що! — я обурився.— Миколюкін керує нашим відділом. Через місяць випровадимо старигана на заслужений відпочинок, і в його крісло всядеться Хоменко. Звичайно, поки що ніхто нічого певного не знає, але ходять чутки, що пофортунить саме йому. Утямила? А тепер уяви, що ми не підемо до нього на це тридцятип'ятиріччя. Ти думаєш, він залишить це без наслідків? Не знаєш ти Хоменка! Скаже: «Он ти який! Погребував, пошкодував тридцятку на подарунок...» І почне чіплятися через усякі дрібнички. А крім того, ми ж із ним давні друзі. В інституті в одній групі вчилися, живемо в одному районі, працюємо в одному бюро. Як подумати, то вже цього вистачає з головою, аби не цуратися одне одного...

Від такого довгого роз'яснення у мене пересохло в горлі. Діставши з холодильника пляшку пива, я зробив кілька ковтків і глипнув на дружину.

— Ну, що тепер скажеш?

— *Коли так,*— легковажно відгукнулася дружина,— треба йти.

— Як у тебе все легко виходить! Треба йти... А подарунок?

Дружина стенула плечима, і я змушений був розкрити їй очі на труднощі, які чекатимуть нас у найближчі дні.

— До авансу лишилося більше тижня. Грошей у нас — кіт наплакав. Якщо йти до Хоменка, залишимося без копійки. Залізати в борги?

— А хіба вперше? — докинула дружина.

— Припустімо. Що в такому разі купити? Годинник — дорого, та він йому і не потрібен, бо має, електробритва у нього також є, престижних книжок днем з вогнем не знайдеш, сорочками його забезпечує дружина, у неї приятелька на якійсь базі...

— Подаруй *йому спальний* мішок.

— Який мішок?

— Та спальний же,— спокійно повторила дружина.— Тобі ж мати нещодавно купила, а навіщо він тобі?

— А Хоменко що з ним робитиме? — обережно поцікавився я.

— Візьме у відпустку. Він же тепер влітку їздитиме...

— Геніальна ідея...— я спохмурнів.— Утім, це не має значення, оскільки до Хоменка ми не підемо.

Дружина зиркнула на мене із таким здивуванням, що я поспішив пояснити.

— Ну подумай сама: їхати через усе місто, говорити про те, що він здібний інженер, у той час як він і за студентських часів нічого путнього утнути не міг, вихваляти його як зразкового сім'янина, тоді як на тому тижні Бабенко бачив його на схилах з якоюсь блондинкою,— що може бути огидніше?

— Справді,— охоче погодилася дружина.— Не підемо — і край. Зрештою, наказу про його призначення ніхто ще не підписав. Може, його й не призначать...

— А коли призначать? — заперечив я.

— *Ну, то* вирішуй сам! — не витримала дружина.— Як вирішив, так і зробимо...

З цими словами вона заходилася коло м'ясорубки, а мені не лишилося нічого іншого, як випити ще півсклянки пива і вийти з кухні...

На день народження до Хоменка ми таки не пішли. Він, щоправда, запрошував, навіть двічі, але на той час чутки про його підвищення остаточно вщухли, натомість стали називати інші кандидатури, поміж них — і мою...

СЛУЖБОВИЙ РОМАН

ГУМОРЕСКА

Новий шеф незлюбив мене, як ото частенько в сучасних фільмах буває,— з першого погляду. Але з якихось мені незрозумілих причин маскувався. Вгледить, бувало, в коридорі чи з якоїсь нагоди у наш відділ зазирне — усміхнеться, ніколи не забуде поручкатися, іноді навіть не полінується запитати, як там діти, дружина, чи немає якихось нагальних прохань, чи всім задоволений, чи все йде так, як мені хотілося б. Збоку поглянути — ангел та й годі! Хіба що без крилець...

Однак мене таким возом не об'їдеш, я горобець стріляний. Де б його чорти не носили, відчуваю: підкрадається. Чатує! Як ото хижий птах над степом: ко́лами, ко́лами... Мені цю інформацію регулярно мій організм підкидає: варто мені з шефом десь зіткнутися, хай і випадково, всередині все обривається і лікті починають мерзнути.

— Та викинь ти з голови усі ці дурниці! — це так мені колеги радять.— Симпатичний він чоловік і начальник чудовий: тямущий, передбачливий. Ну, що строгий, так це, вибач, посада зобов'язує. Ти б на його місці, може, ще строгішим був би.

Я в таких випадках намагаюся відмовчатись, однак думки своєї не міняю. Добре їм втішати, а опинилися б на моєму місці — ще й не такої заспівали б.

Спробував я трохи пізніше на роботу приходити. Може, думав, попустить. Тільки де там! То, бувало, самі лікті мерзли, а тепер нижче пішло — долоні стали дерев'яніти. Елементарного папірця написати, ну там —«Ваше прохання вивчено. На жаль...»— і то не здужаю. А щоб на суботнику лопату втримати чи, приміром, на плодобазі авоську з картоплею до контейнера донести — про такі речі я вже й не мріяв.

Став на годину чи близько цього раніше роботу закінчувати. Колеги мої ще організовано сидять, папірцями, як миші, шарудять, а я вже у тролейбусі. Ніхто не штовхає, ніхто на черевики не наступає, сісти навіть можна. Красота!

Тиждень чи й два відчував я себе людиною. Признаюся, став навіть подумувати, що помилився у своїх оцінках особи шефа. Коли це якогось дня трюхикаю до виходу з нашої установи, а назустріч — він!

— Чого це ви,— каже і супить при цьому брови,— скоротили свій робочий день? Ось і зараз — тільки початок шостої, а ви вже з портфелем. Га?

І дивиться на мене так, ніби йому і справді цікаво знати, чим я живу. Белькочу йому про домовлену зустріч з представником спорідненої установи — не дослухав, показав спину. Хтось інший на моєму місці губився б у припущеннях — що б це могло означати? — а я ні. Я одразу второпав — не любить. Якби любив — не зупинив би. А коли й зупинив би — про щось інше запитав. Як так, думаю, біс із тобою. Який харч — така й робота. І наступного дня лишився вдома. Може, гадкувалося, хоч тепер він зрозуміє: любити мене, зрештою, й не обов'язково, але ж і збиткуватися наді мною також не варт.

Тиждень сиджу вдома, другий. Все б нічого — сни замучили. То приверзлося одного разу, ніби чимчикую вулицею і зустрічаюся з ведмедем. Усміхається, бурмило, лапу простягає, однак пропустити — дзуськи! А якоїсь ночі й зовсім безглуздий приснився. Начебто на загальних зборах нашої установи шеф вручає мені орден. Я, звісно, радію (а хто б не зрадів?), хочу гарненько роздивитися, який він із себе, й косую очима на свої груди і жахаюсь! На мені сама лише майка та й та з величенькою діркою!

Здається, одразу після цього сну мені й подзвонили з роботи. Зайди, кажуть, новини є. Ага, думаю, нарешті заговорила в чоловікові совість. Певно, утямив, що такі, як я, на дорозі не валяються. Приїжджаю, піднімаюсь на наш одинадцятий поверх, зазираю у наш відділ — за моїм столом сидить якийсь чолов'яга і ефективно щось пише.

— Ви до мене? — питаю.

— Ви до мене? — озивається.

— Годі жартувати! — розсердився я.— Це ж мій стіл!

— Ге! — чолов'яга посміхнувся і став схожим на шефа.— То це ви такий-то?

— Я.

— А ви повз дошку оголошень проходили?

— Проходив,— кажу.

— Ну, то пройдіть іще раз.

І рота кривить. Кинувся я у коридор, дістався дошки оголошень — і мене залишили останні сумніви. У наказі, який висів на найпомітнішому місці, сповіщалося, що я звільнений за прогули.

— Абсолютно логічно! — вголос проказав я.— Якщо вже шеф тебе незлюбив, та ще, вважай, з першого погляду — пиши пропало! Ні профком тобі не допоможе, ні юридична консультація...

...Відтоді не працюю. Шукаю такого начальника, який не стане чіплятися через усякі дурнички. Може, знаєте такого?

Мал. А. БОРДУНІСА

— Як ви дізналися, що вбитий вами негр — небезпечний злочинець?
— За кольором його шкіри...

Мал. В. ГОНЧАРОВА

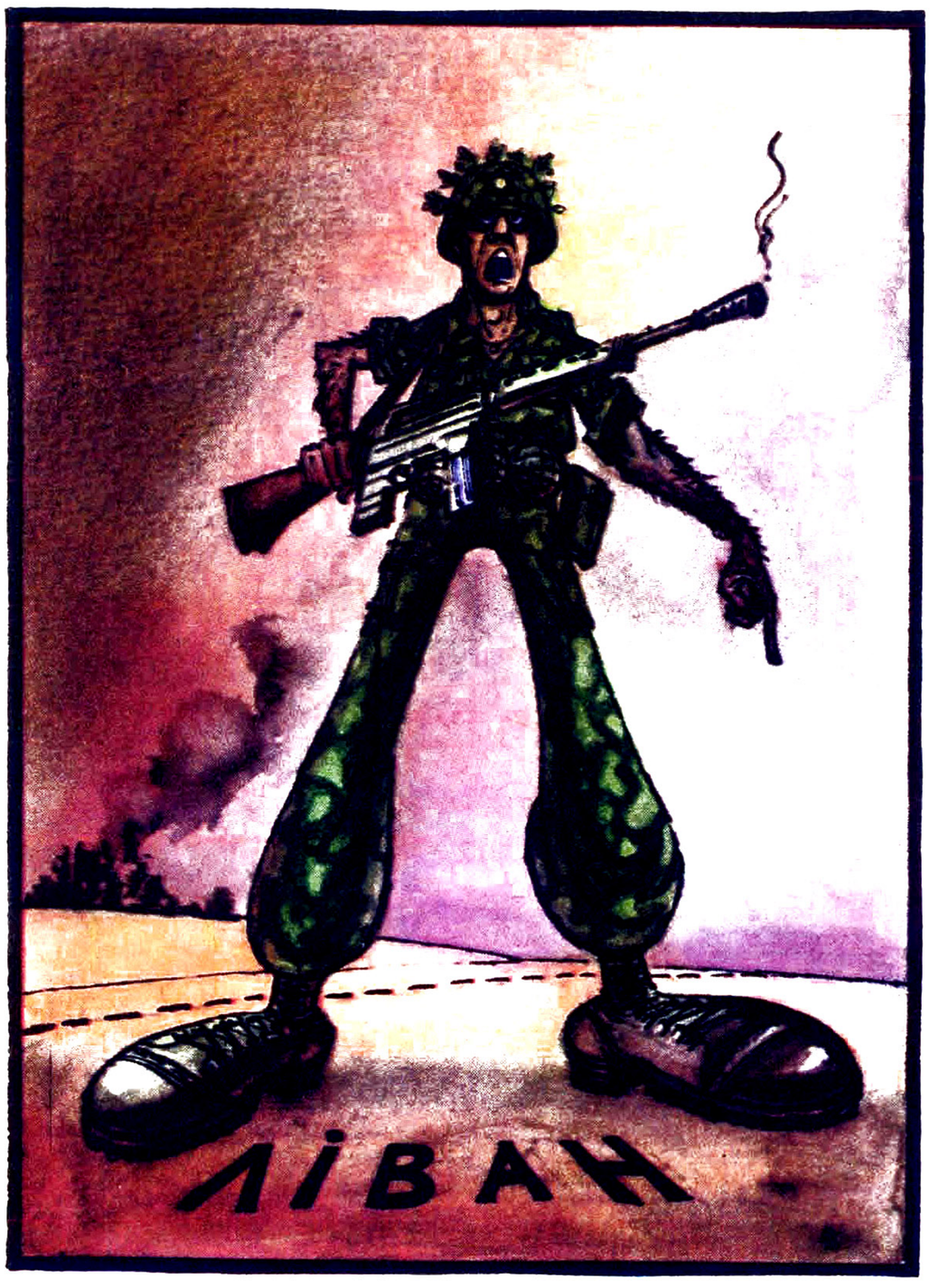

— Не зійти мені з місця, якщо я не захищаю свободи цієї країни!

ЧУТКИ ІЗ БАКУ ДЛЯ СМІТТЯ

Тільки-но секретний суперагент Нуль Куль склепив очі, як цвинтарну тишу в його потаємному приватному бункері розітнула пронизлива поліційна сирена з телефону, котрий досі завжди німував. «Шеф!» — здогадався бравий Нуль Куль.

— Слухаю! — рикнув він таким бадьорим голосом, ніби безжурно хропів цілу добу.

У відповідь пролунав наказ лорда Дет Ейктива:

— Викликаю терміново! Біля входу тебе чекає чорний катафалк. Для повної конспірації лягай у труну. Мої гевали тебе занесуть, як покійника. Без дозволу з труни не ripайся. Я викличу тебе з потойбічного небуття на світ божий шифровкою «SOS».

Після морзянки по труні агент Нуль Куль негайно виструнчився перед світлі очі шефа — самого лорда Дет Ейктива, таємного керівника ще таємнішої служби. Шеф дуже кохався в конспіративному окозамилюванні. Тому він був недбало одягнений у шикарне жебрацьке руб'я вишуканого крою з елегантним силуетом. Одразу впадало в око, що це лахміття коштує не менш, аніж добова платня за королівські покої в готелі «Хілтон». Його лисину чудової воскової стиглості вдало маскувала руда жіноча перука. Коротко кажучи, шефа було не впізнати! А це означало: справи кепські...

Лорд у жебрацькому вбранні не забарився підтвердити похмурий висновок свого найліпшого виконавця найделікатніших завдань:

— З чорної, коричневої, жовтої, а також порнографічної преси нам стало відомо, що в країні знову виникла червона загроза. Зловісні плями помічені навіть на Сонці! У країні нишпорять небезпечні агітатори.

— Хто вони? — стурбувався Нуль Куль. — Червоні агенти чи куплені на золото Кремля ліві підривні елементи?

— Оце тобі й доведеться з'ясувати. Факти мусять бути переконливі й достеменні, щоб нас знову не звинуватили у традиційній шпигуноманії. А то безглуздя виходить: ми діємо таємно, а з нас сміються явно! Усе зрозуміло?

— Ще б пак, шефе!

Нуль Куль спритно діяв за звичною схемою. Спочатку товкся біля автоматів «тото» на іподромі. Потім накачувався пивом у «пабах». А по тому ще вештався по розмаїтих нічних закладах Сохо — як для чоловіків, так і для жінок. І що ви думаєте? Коли він протверезів і згадав уривки з обривків підслуханих розмов, йому все стало ясно!

Цього разу суперагента занесли до кабінету утаємниченого жебрака не в труні, а в звичайному баку для сміття.

— Дозвольте доповісти, сер? — запитав він, визираючи з-під бакової кришки.

Лорд Дет Ейктив ствердно хитнув головою.

— Безробітні кольорові демонстранти несли підривне гасло «МИ тут, бо ВИ були там!» Безумовно, цей ганебний натяк на колоніальний тягар білих цивілізаторів було писано під диктовку з Кремля.

— Молодця! — оцінив його вигадку шеф.

Заохочений похвалою Нуль Куль заволав:

— А хто штовхає пристаркуватих бунтівників на зухвалі вимоги матеріальної допомоги від міністерства охорони здоров'я та соціального забезпечення?

— Рука Москви! — вмить збагнув мудрий шеф.

— А наші знавіснілі жінки? Хто як не вони узяли в облогу військові бази наших заокеанських партнерів? Славні британські «боббі» уже змушені кийками та добрячими стусанами боронити вкрай миролюбних янкі з ядерними ракетами від навали жінок. Справа дійшла до того, що підривні елементи у спідницях відкрито галасують про свою повну підтримку пропозицій Москви! То чия ж там діє рука?

— Червоних! — охоче визнав шеф.

— Чув я, ніби ще рік тому депутат парламенту Чарлі Кеннеді запевняв, що портове містечко Аллапул у північній Шотландії перетворилося на «ворота для червоних шпигунів».

— А чому саме Аллапул?

— Бо там базуються радянські траулери з трюмами, повнісінькими свіжозамороженої й консервованої пропаганди з глибини північної Атлантики. Розігрій на вогні і, будь ласка,— вживай! Кажуть, смачно...

— Кошмар! — прокоментував цей жахний підступ червоних шеф.

— Немає жодних сумнівів, що їхні рибалки й досі ловлять довірливі англійські душі. Не інакше, це вони підрядилися до інституту Геллапа на проведення опитів серед населення. Про це свідчить хоча б той факт, що опит, буцім проведений на прохання британського Руху за ядерне роззброєння, виявив нібито 75 відсотків британців, які засуджують миролюбні зусилля нашого атлантичного партнера в його політиці «першого удару». А ще 60 відсотків вважають, що, мовляв, не варто стару веселу Англію перетворювати на ядерний полігон дядечка Сема...

— Нечувано! — обурився шеф. — Адже це відверта і неприхована протидія миротворчій політиці уряду торі!

— Та це що! Адже ще катастрофічніші наслідки дав опит громадської думки, проведений фірмою «Маркет енд опініон рісьорч інтернешнл» спеціально на замовлення газети «Санді таймс». Переважна більшість опитуваних висловила явну недовіру щодо щирості миролюбних запевнень Білого дому!

— Ого! — замислено мовив лорд-жебрак. — Виходить, ми маємо справу з велетенською змовою. Слід рішуче відреагувати на цю навалу червоних агентів та підривних елементів!

— А хіба ви забули, сер? Уряд уже вжив заходів! Кабінет міністрів вирішив сховатися від червоної навали під американською ядерно-космічною парасолькою!

Лорд Дет Ейктив не любив, коли йому отак нетактовно нагадували про його спадковий, аристократично-природжений склероз. Він викликав гевалів з поховальної команди і прогарчав:

— Чого приперли до мене в кабінет смердючий бак? Викиньте це джерело інформації на смітник. Для повної конспірації!

Георгій КОЗАЧУК.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

—Даремно ніч прововтузилися— і тут самий брак!

З олівцем по Новомиргороду

Голова Новомиргородської міськради М. П. Кулинка, щиро кажучи, нас здивував. Він аж ніякою мірою не нагадував тих своїх колег, які будь-що намагаються приховати недоліки.

— Кажете, з «Перця» приїхали?.. Фейлетоністи?..— привітно зустрів нас Микола Петрович? — З нашим містом шахтарським хочете познайомитись. Схвалюю, схвалюю!.. Тільки ж, як я розумію...— тут наш співрозмовник дещо зам'явся...— вам не рожеві факти потрібні. Вас же не влаштує, коли я просто скажу, що сьогоднішній Новомиргород — сучасний культурний та промисловий центр на північному сході Кіровоградської області. Що двісті п'ятдесят років тому заснував його полковник Іван Хорват, який прийшов сюди на чолі миргородського полку для захисту південних рубежів тодішньої держави...

Вам — критичне подавай. Я вашого брата фейлетоніста знаю: однак до всього докопаєтесь. То я вже краще вам усе сам розповім. Тоді, принаймні, хоч знатиму, про що напишете...

Так от, як будете знайомитись з містом, то до багатоповерхових будинків, що по вулиці Кірова, близько не підходьте... Там біля них дух, знаєте, не дуже... Сміття місяцями ніхто не прибирає.

— А чому? — поцікавились ми.

— Та розумієте,— став пояснювати голова міськради,— будинки по тій вулиці у нас відомчі. Шахтоуправлінню належать. А комунальна служба у шахтарів ніяк не організована. Отож якщо десь сміття ще побачите, то знайте: воно не наше, не комунгоспівське...

Як ітимете вулицею Леніна, раджу звернути увагу на будинок під номером дев'яносто чотири. Він у нас, знаєте, з недоробками був прийнятий. Уже третій рік начальника шахтобудівного управління номер один Івана Михайловича Тотка не можемо умовити, аби він їх ліквідував. Кремінь чоловік! От якби наш місцевий цегельний завод такої міцності цеглу виробляв! Але то я так. Своєрідний ліричний відступ...

А от у черевичках ваших,— при цьому Микола Петрович кинув іронічний погляд на нашу явно міську взуванку,— на вулиці Виноградівській вам, даруйте, робити нічого... У нас там натуральне болото — трактори тонуть... Збираємося для його осушення меліораторів з області викликати. А ще, попереджаю, як містом ходитимете,— уважно під ноги собі дивіться. Бо з люками каналізаційними у нас просто біда. Відкриваються, кляті... Глядіть, щоб з вами тут не трапилося такого, як з одним командированим. Приїхав до нас у місто — і ніби крізь землю провалився. Де ми його тільки не шукали! Усі закапелки обнишпорили. А він, виявляється, таки й справді — крізь землю провалився! У відкритий каналізаційний люк. Два тижні у ньому просидів. Аж захрип бідолаха, кликав на порятунок. Бо ж на околиці ця придибенція сталася, тому не чув ніхто його крику... Так що ви вже, будь ласка, будьте обережні.

Від почутого у нас аж у горлі пересохло.

— Що ж, води — це можна,— наповнюючи склянки, приязно вів далі Микола Петрович.— Хоча, зізнаюся, проблеми у нас із нею в місті великі. З початком будівництва шахт понизився рівень грунтових вод. Тому новий водогін будуємо. От тільки не знаємо, коли закінчимо. Уся заковика в матеріально-технічній базі. Знаходиться вона від нашого шахтобудівного управління номер один аж за сто кілометрів — у місті Ватутіне Черкаської області. Ось і доводиться ганяти техніку за будівельними матеріалами...

А що це ви все воду п'єте?.. Ви хоч обідали?.. Бо пообідати у нас є де. Тільки одразу попереджаю: у кафе «Молочне», «Шашличну» та їдальні номер два і номер чотирнадцять боронь боже заходити! Туди навіть директриса комбінату громадського харчування Ольга Василівна Полякевич заглянути не наважується. Бо там у нас з чистотою теє... Мухи серед зими, як вертольоти, літають... Словом, я вас попередив...

— Кхе-кхе,— розгублено кашлянули ми з колегою дуетом.

— А ви, бува, не застудилися в дорозі? — занепокоєно запитав наш співрозмовник.

— Та ні, наче все гаразд.

— От і добре,— полегшено усміхнувся Микола Петрович.— А то я вже захвилювався. Бо в нас у поліклініці такий холод, що ще дужче захворієш, коли її відвідаєш. Та, відчуваю, цей факт для вас дрібний...

Тоді — сходіть до нашої річки, Великої Висі. Консервний завод та відгодівельний комплекс постійно загиджують нам її відходами виробництва. Та й жителі вулиць Маяковського, Дзержинського і Фрунзе не дуже панькаються з природою. Викидають сміття мало не у воду.

Звертаю вашу увагу й на наш парк культури і відпочинку та на стадіон. Вони у нас, м'яко кажучи, ще в стадії реконструкції. А точніше — не доходять у нас до них руки... Будьте обережні й біля майстерні ремпобуттехніки. Приміщення у нас там аварійне. З дня на день чекаємо, коли завалиться...

Ну, що вам ще розказати?..— задумався Микола Петрович.

— Та начебто і все,— були ми приголомшені відвертістю голови міськради.

— Е, ні... Я вашого брата фейлетоніста знаю... Потім однак скажете, що товариш Кулинка від вас щось приховав... Так от, розкриваю перед вами головний козир: автобуси у нас містом не ходять... Уже стомився на скарги мешканців міста відповідати. Скільки не прошу начальника нашого місцевого а-те-пе десять тисяч сорок Віктора Захаровича Туза навести у себе в господарстві належний порядок, і все без толку. Бо є в нього аргумент: автобусів, мовляв, мало, отож і вибирайте одне з двох — або пасажирів Новомиргородом катати, або робітників на шахти возити. А тепер ось, дорогі ви мої фейлетоністи, начебто і все... Можете сміливо йти знайомитись із Новомиргородом. Більше до моїх слів вам ніхто нічого не додасть...

І ви знаєте: Микола Петрович Кулинка виявився абсолютно правим. Бо побачене нами з почутим від нього, можна сказати, слово у слово зійшлося. От що значить, коли керівник добре знає, що в місті робиться!

З олівцем подорожували, записували та малювали
Ю. ІЩЕНКО та А. ВАСИЛЕНКО.

Кіровоградська область.

НАШ ВЕСЕЛИЙ ВЕРНІСАЖ

ЗНАЙОМТЕСЯ: «ГОПАК»!

Сучасні ритми, сучасні танці... Ох, як важко вибрати в цій круговерті, що тобі до душі! Група дніпропетровських карикатуристів довго мізкувала і вирішила — немає нічого кращого за всесвітньовідомий, веселий і запальний гопак. Тому вони і згуртувалися в

Гумористичне
Об'єднання
Придніпровських
Авторів
Карикатуристів,

яке рік тому почало діяти при обласній газеті «Зоря».

За цей час «гопаківці» взяли участь у міжреспубліканській виставці «Карикатура бореться за мир» в Алма-Аті, виставці гумористичного малюнка в Челябінську, організували виставку у Дніпропетровську. Одне слово, вони потихеньку витанцьовуються. І ми бажаємо їм у цьому успіхів.

Сьогодні «Гопак» у «Нашому веселому вернісажі». Як кажуть у таких випадках: «Маестро, музику!»

Мал. В. РОДІОНОВА

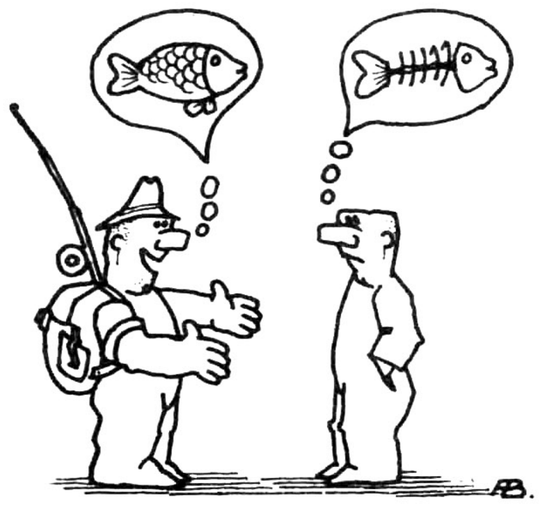

Без слів.

Мал. О. ПШЕНЯННИКОВА

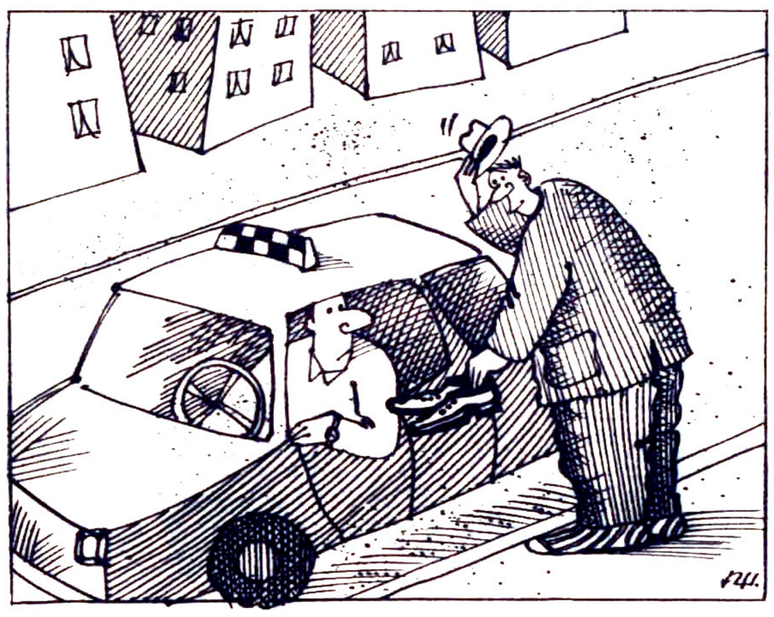

— Дозвольте увійти!

Мал. О. ПШЕНЯННИКОВА

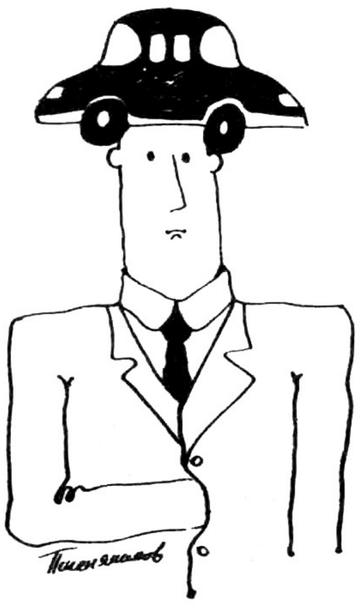

Без слів.

Мал. В. АНТОНОВА

Мал. В. ТКАЛЕНКА

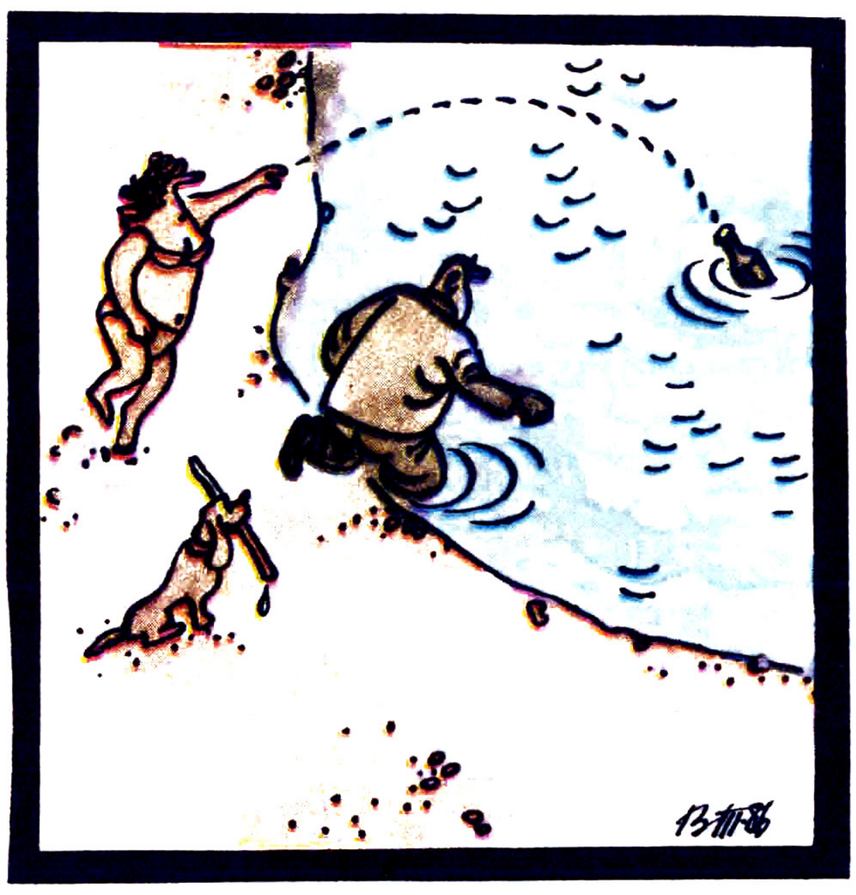

Без слів.

Мал. В. РОДІОНОВА

Без слів.

Мал. О. ДУБРОВСЬКОГО

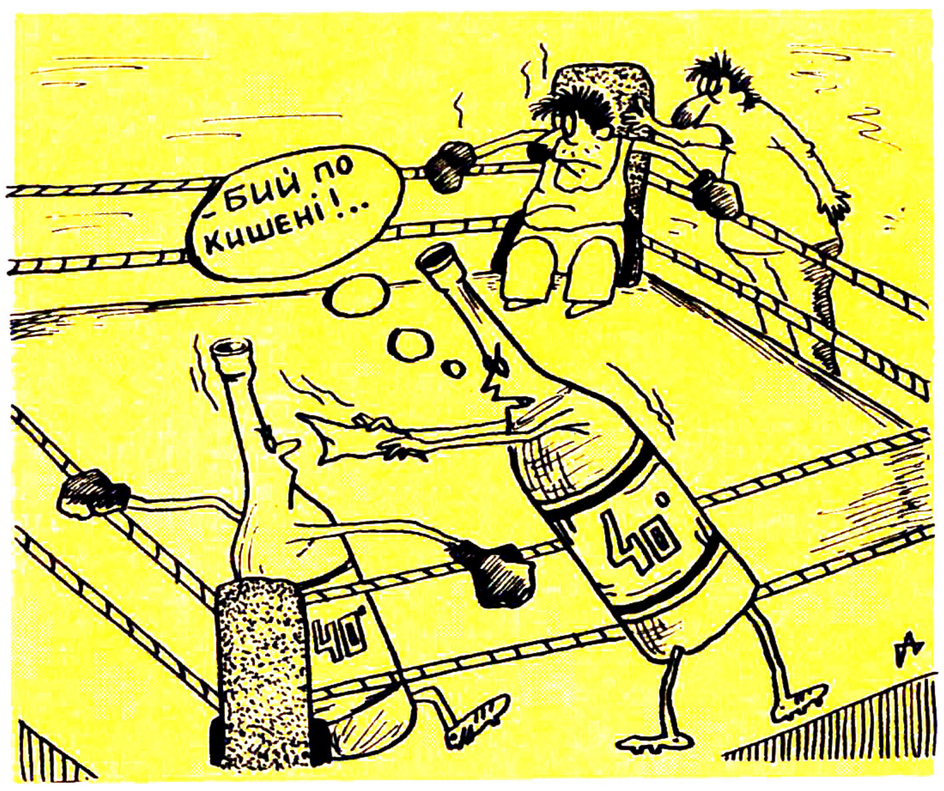

СКОРО ПОВЕРНЕТЬСЯ

— Ганно, твій чоловік дома?

— Ні, його на роботу викликали. Там якесь замикання. Але він, напевне, скоро повернеться, бо казали, що коротке...

Повідомила О. СОБОЛЄВА.

м. Сарни
на Ровенщині.

РОЗУМНИЙ

Сидять на містку два приятелі і обидва напідпитку. Раптом в одного з кишені випав «металевий» карбованець у річку. Той після цього всі гроші, які мав, жбурнув у воду.

— Що ти, Петре, робиш? — вигукнув приятель.

— А що я, дурний,— відповів той,— заради одного карбованця у річку плигати.

Повідомив В. ДЕЙНЕГА.

смт Чорнобай
Черкаської області.

НЕ ВСТИГ

Г о с п о д а р: Посвітити вам на східцях?

Г і с т ь: Дякую, не треба. Я вже лежу внизу.

Повідомив С. СЕРЕДА.

м. Кременчук
Полтавської області.

СУПЕРЕЧКА

Монах з ігуменом грають у карти.

— Отче, чи бог всемогутній?

— Всемогутній.

— А чим він покриє козирного туза?

— Та він з тобою, дурнем, і грати не стане.

Повідомив В. ПІВНЯК.

Волинська область.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Чому тобі, синку, не спиться?

— З голови не йде Грицько Стебленко. Сьогодні у шкільній їдальні він розбив тарілку...

— Ну, а ти тут при чім?

— Та розбив же тарілку на моїй голові.

Повідомив І. АСАУЛЕНКО.

Київська область.

«ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!» (№ 12 ЗА 1986 РІК)

У цьому відкритому листі, адресованому керівникам Міністерства торгівлі УРСР і Укоопспілки, Перець просив з'ясувати, чому при наявності широкої мережі склоприймальних пунктів жителям багатьох міст і сіл республіки здати порожні пляшки складніше, ніж виграти у лотерею.

Це питання Міністерство торгівлі розглянуло на розширеній колегії за участю начальників обласних управлінь торгівлі і обласних управлінь громадського харчування, контор (баз) бакалії, головних управлінь робітничого постачання. Міністерство зобов'язало їх вжити рішучих заходів для безперебійного приймання від населення склопосуду і передачі його підприємствам Держагропрому УРСР, посилити контроль за будівництвом і обладнанням великих механізованих пунктів прийому склопосуду, а також за реконструкцією наявної мережі. У 1986 році розпочато створення мережі спеціалізованих госпрозрахункових тарних баз в обласних центрах і великих містах республіки.

Республіканська контора «Укроптбакалія» видала торговельним організаціям Києва і ряду областей республіки додаткові наряди на відвантаження склозаводам пляшок із-під шампанського, непридатних для повторного використання.

Спільно з Держагропромом республіки та Укоопспілкою міністерство розробило додаткові заходи, спрямовані на вирішення питань, пов'язаних з прийманням від населення і відвантаженням промисловості порожніх пляшок.

З належною увагою поставилися до листа і в Укоопспілці. Факти, викладені в ньому, перевірено відповідальними працівниками на місцях, а матеріали перевірок розглянуто на засіданнях правлінь обласних і районних споживспілок. Винних покарано адміністративно і матеріально.

Окрім цього, виступ Перця обговорювався на розширеному засіданні правління Укоопспілки за участю всіх голів облспоживспілок. П'ятьох з них — Б. Є. Сороку (Тернопіль), І. А. Овчинникова (Донецьк), В. В. Хом'яка (Херсон), А. Д. Ферлія (Миколаїв), А. І. Пономаренка (Харків) — суворо попереджено про персональну відповідальність за недоліки в організації приймання склотари.

У 1986 році було додатково обладнано 326 автомашин для перевезення тари, відкрито 140 склоприймальних пунктів. Розроблено також ряд інших заходів, виконання яких Укоопспілка тримає на контролі. Про це повідомив редакцію голова правління Укоопспілки С. В. Литвиненко.

Відзначаючи діловитість обох відповідей, мусимо, разом з тим, зазначити, що на свій лист Перець одержав чимало відгуків від читачів, які поки що не відчули благотворного впливу розроблених заходів. Хочеться вірити: це трапилося тільки тому, що суворо попереджені про персональну відповідальність торговельні керівники обласного рангу ще не встигли, у свою чергу, попередити про таку ж відповідальність своїх підлеглих. Втім, ми надіслали ці скарги в Міністерство торгівлі та Укоопспілку і сподіваємося невдовзі отримати відповіді.

«МОРЕ ЗА ПІВЦІНИ» (№ 11 ЗА 1986 РІК)

Репутацію добрих дядечок завоювали деякі адміністративні та профспілкові керівники тресту «Дніпрометалургмонтаж». А завоювали тим, що без особливих вагань ощасливлювали пільговими путівками на трестівську базу відпочинку «Дніпровські зорі» далеких від металургії і монтажу, зате корисних собі і трестові, громадян.

Фейлетон було розглянуто на засіданні бюро Бабушкінського райкому партії м. Дніпропетровська та в обкомі профспілки будівельників. Заступнику керуючого трестом В. Р. Москаленку, голові об'єднаного комітету профспілки Ю. В. Євланову та головному бухгалтеру І. А. Риліну оголошено догани. За незаконну видачу пільгових путівок з Москаленка та Риліна утримано третину посадових окладів, а штатні профспілкові працівники тресту позбавлені премій. Ті, хто милувався морем за півціни, відшкодували в касу іншу половину вартості путівок.

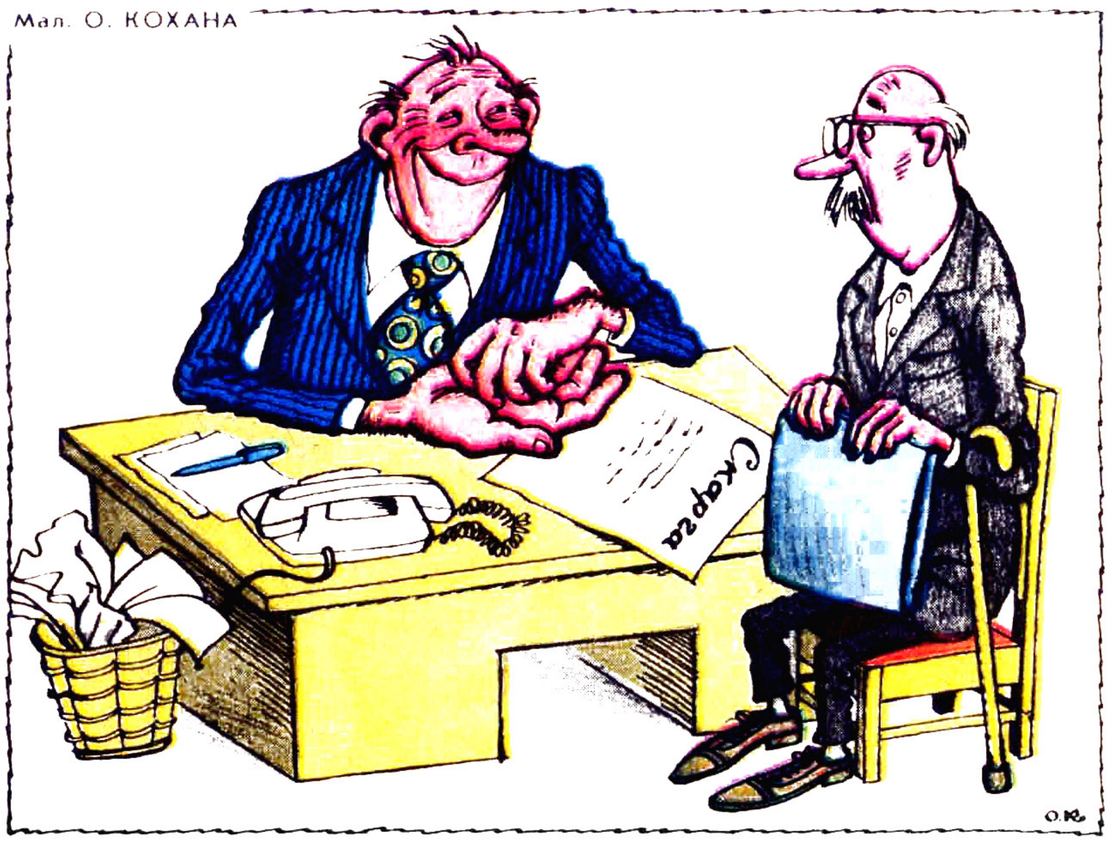

— Із самого ранку рука свербить — не знаєте, до чого б це?

«СЛЬОЗИ МЕЛЬПОМЕНИ І ГАЛІФЕ ПОПАНДОПУЛО» (№ 14 ЗА 1986 РІК)

Турбота про культурне дозвілля сільських трудівників з боку окремих обласних і районних керівників Ровенщини зводилася до того, що вони з легкою душею гасили старі вогнища культури, підписуючи рішення про їх знесення або продаж, і не дуже піклувалися про будівництво нових. Це і стало приводом для виступу Перця.

Фейлетон було обговорено на засіданні облвиконкому. Голові об'єднання «Ровноагробуд» М. С. Панчуку, начальнику обласного управління культури В. Г. Бараннику, головам Корецького райвиконкому Б. О. Данилюку та Великомежиріцької сільської Ради Г. В. Демчук зауважено.

У селі Великі Межиріччі розпочато будівництво клубу на 400 місць кошторисною вартістю 721 тисяча карбованців.

Рішенням облвиконкому зобов'язано облагрокомітет розглянути питання про спорудження у 1988 році Будинку культури на 500 місць у селищі Степань.

Про це повідомили редакції секретар Ровенського обкому партії О. Мартинова та голова облвиконкому П. Прищепа.

Теми малюнків цього номера придумали: А. Бордуніс, О. Коноваленко, Л. Телятников, В. Космилін, М. Литвин, Р. Друкман, А. Василенко, А. Помазков.

«ДОПОМОЖЕ РЕПЕТИТОР

Ті, хто бажає, можуть скористатися послугами репетиторів з математики, фізики, української мови і літератури, англійської мови, історії фірми «Волинянка».

Адміністрація Луцької фірми побутових послуг «Волинянка».
(З об'яви).
Надіслала Л. КОВАЛЮК.

«У бочці пройшли переміни (з квасом). Хлібний квас працює з 9 до 17.

МАШИНОПЕРО НЕ В ГУСАКА...

На обід не йде. Вихідний у бочки по старому».
(З об'яви на бочці з квасом).

«Молода сім'я шукає квартиру з двох чоловік без дитини і без прописки. Згодні на любу ціну».
(З об'яви).

«Для трудящих села Міжгір'я почала працювати баня, яка своєю теплотою, ласкою і ніжністю оздоровлюватиме людей».

«Чого плачеш, кохана?» У відповідь наче грім з ясного неба: «Від щастя».
(З листів до редакції).
Надіслав І. ТАЦЯК.

«Автобус Вінниця-Тульчин, прохання зайти в диспетчерську для відмітки».
(З оголошення на автовокзалі).
Надіслала М. БЕВЗА.

ПЕРЕЦЬ
№ 6 (1240)

БЕРЕЗЕНЬ
1987

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 6 (1240)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.02.87. Підписано до друку 05.03.87. БФ 36104. 70×108/₁₆. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2217500 прим. Зам. 0771.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1987 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

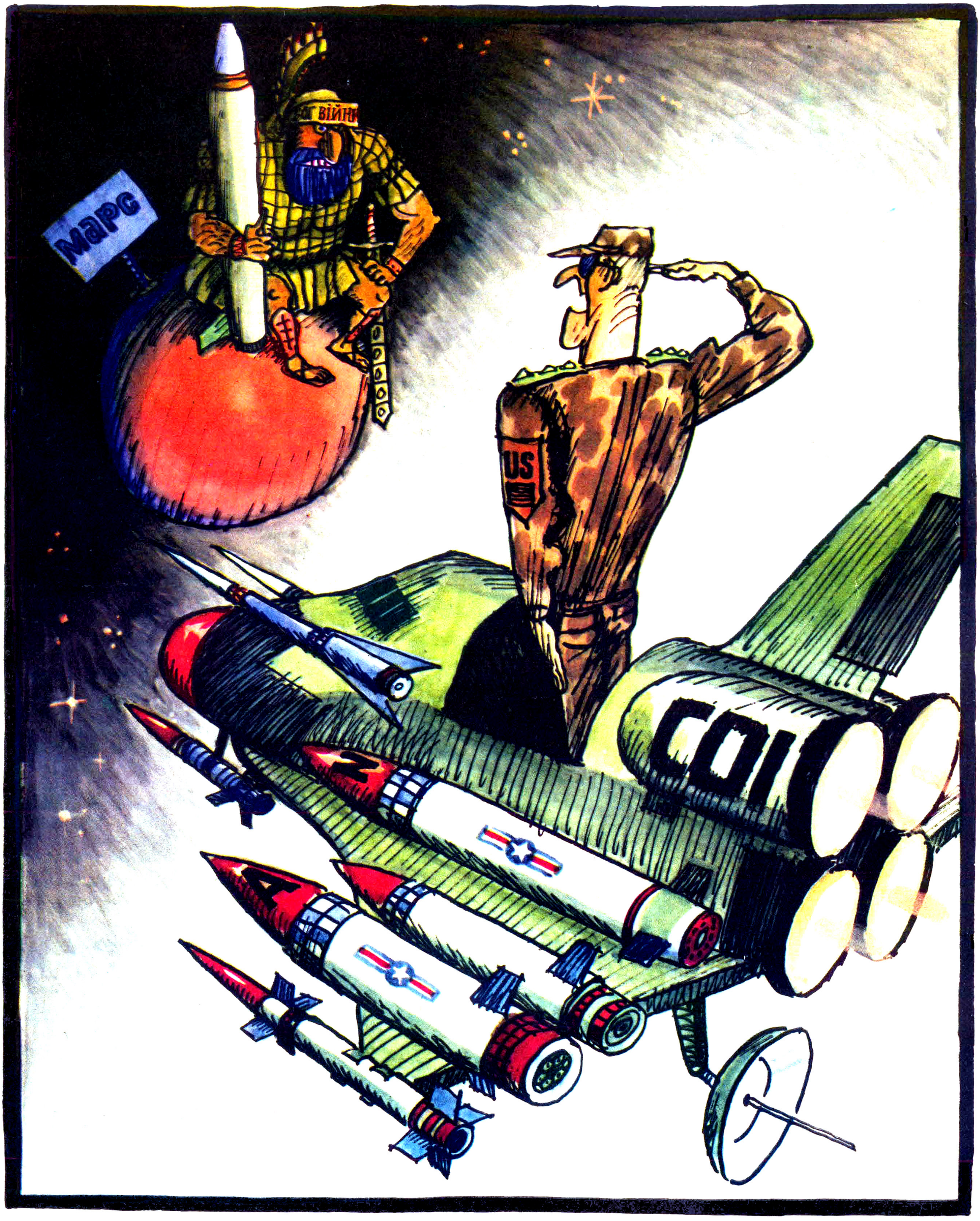

— Прибув у ваше розпорядження, шеф! Чекаю ваших наказів!